

Szorgos kezek

A fényképezés kedvéért sem hagyták abba a munkát a Pentelei utcában dolgozó szorgalmas társadalmi munkások. A környék gyerekei is alaposan kivették részüket a parkoló építéséből, ők elsősorban a földmunkában jeleskedtek. Lapáttal és talicskával készítettek elő a terepet, a felnőttek pedig a betonlapokat rakták le, ide már szakértelem is kellett. Felvételünk szombaton a reggeli órákban készült.

A szomszédban jártam

Helyjegy

A szerkesztőségi vakszerencse hozta úgy, hogy „csere-malacnak” mehettem Újvidékre. Az ottani Magyar Szó és az itteni Délmagyarország kötött egyezséget régesrégén már, ők hozzánk jönnek, mi hozzájuk. Hajdanában hosszabb időre, most már csak öt napra, évenként váltogatva. Nézegetjük egymás munkáját is, amíg rá nem jövünk, hogy a betű körül nagyjából hasonló a levegő ott is, itt is, aztán elmegyünk témát vadászni, kölcsönös segítséggel. Apránként méregetve erről az öt napról szeretnék mondani sok mindent, de egy másik vakszerencsétlenség miatt hamarabb kell kezdenem.

Mehetnék busszal is, de át kéne szállnom. Szolgálati útlevele egy fillért át nem váltanak, miből venném meg a tovább vivő autóbussz jegyét? A legkisebb munkát se akarom adni a vámosoknak, keressék meg kenyerüket rajtam kívül, pénzt nem veszek, inkább vonattal megyek. Aldott jó dolog, előre megváltható a biléta oda is, vissza is. Sajnos, az összes baj is hozzá.

Többszöri útbaigazítás után jutok el a nemzetközi pénztárba. Bonyodalom mindjárt az elején. Egy hölgy váltja a jegyet, de nem magának, hanem az apjának. Ha jól emlékszem, Varsóba utazik, de Prágán keresztül. Persze, lehet, de előtte kérelmet kell kitöltenie. Ne szépiús, előre nyomatott kérvény az, és a személyi igazolvány számának is van helye. Tipródik a hölgy, mert ő csak személyi számát tudja az apjának.

Ugrádozik a fejében az a kicsike ész, ami benne van. Az utazáshoz útlevele kell és vasúti jegy. Az egyiket nem ott adják, ahol a másikat, ennélfogva semmi köze a kettőnek egymáshoz. A kalauz úgy se tölthet be belügyi szolgálatot, és a határőr se lehet kalauz. De ha már összefonódtunk is a kettő a fölséges bürokrácia jegyében, akkor se kerülhet ide a civil szám, hiszen személyi igazolványt úgyse vihet magával senki.

Jó, jó, nem azért jöttem én ide, hogy megreformáljam a jegykiadást, és régóta tudom,

némely dolgoknak úgy kell stimmelniük, mint a kereszt-rejtvény kockáinak, fogom tehát a kérelmet, és kitöltöm. Közben látom is, halom is, több gond is fölmerül még. Nem akarok megvádolni semmit és senkit, de mintha a jegykiadó hölgy unná a dolgát. Minden rándulásán ez látszik. Magamba hallgatózom egy kicsit, nincsen hascsikarásom, a hiba tehát nem bennem van. Nálam is avval kezd, miért nem megyek inkább autóbusszal. Arra gondolok, mennyivel egyszerűbb lenne neki. Nem kéne fölütnie a külföldi összeköttetések menetrendjét, nem kéne megkeresnie az én vonatomat, ami szerinte nincs is. Paradoxon, mégis van, kilenc előtt indul Kelebiáról, és vissza is szokott jönni. De hogyan jutok én el Kelebiára? Jótét lélek, bennem is megfordult ugyanez, de föltehetően más indítékkal.

Jegyfömb elő, indigó bele, és íródik is a jegy oda s vissza. Biztosítást is kérek, megint elő egy tömb, és fizethetek is. Otthon veszem csak észre, amikor ellenőrizgetem még, mit kell magammal vinnem, hogy a jegyemmel elmelegedjek ugyan az állomásig, de föl nem szállhatok, mert az expresszvonatra helyjegy kötelező. Atkozom magam, mert ha kértem volna, biztosan kapok. De ha kezében volt a menetrend, ha abból kalkulálta ki az utamat, látnia kellett volna, hogy ott a bekeretezett nágy R. Holnap szombat, utána

vasárnap, és hétfőn reggel én már itthon se vagyok, honnan lesz nekem helyjegyem? Másnap elmegyek megint a vasútra, persze, zárva az a pénztár.

Nagy baj nincsen, a Tájékoztatóban két nyugdíjas hölgy ül. Az egyik nagyon kedves, a másik nagyon haragos. Harmadszor telefonál valaki, és a Dombóvár-Szekszárd közötti távolságot tudakolja. Nem, nem vasúton, azt fejből tudja a hölgy, hanem közúton. Istenem, mennyi bolondságot ki tudunk mi találni! A kedvesebb azonnal átlátja helyzetemet, benyom egy gombot, beleszól, jegyet akar kérni. Van, hogyne volna, de csak oda. Mondom, nekem odaát se lesz több pénzem, mint most van, és megjártam már máskor is a helyjeggyel külföldön, mindenképpen kellené a másik is. Nincs veszte semmi, jöjjenek vissza vasárnap. Telexen kell átszólniuk érte, de aki a telexet kezelni tudja, az nincs itt. Ajánlanám gyatrácska telexező képességeimet, de azt persze nem lehet. Ellenben holnap ugyanaz a hölgy lesz itt, aki a jegyet kiadta.

— Szent Isten!
— Miért?

— Első pillanatban látni lehetett már tegnap, hogy valami bajnak muszáj lenni, mert aki kicsit se szereti a székét, az a legkevesebb, hogy hibát vét. És ha egyszerű vétett, be is bizonyítja, hogy nem vétett.

Harmadszorra is elmentem vasárnap egy szem jegyem ügyében, és le is toltak tisztességesen. Miért nem mondtam, hogy helyjegy is kell. Ő nem tudhatta.

— Hölgyem, a menetrendet Ön nézte. Illetve Ön nem nézte!

— Mutassa a jegyét!
Hoztam én már anyakönyvi kivonattól kezdve mindent, természetesen a jegyet is. Azonnal kifordul belőle a helyjegy.

— Mit akar? Itt a jegye!
— Értsük meg egymást! Ezt tegnap kaptam, külön utánjárással, de ez csak oda érvényes. A tegnapi hölgy azt mondta, üzenetet hagy, mire újra jövök, itt lesz a visszaútra szóló is.

Ha tegnapelőtt illegetettette-vette magát, most már rángatózott is, fölsőbbsege teljes tudatában. Aztán magyarázni kezdte, mint a megátalkodott, értetlen és hülye utasoknak szokták: ha ő most megkéri a jegyet telexen, tíz nap vagy két hét, mire ideér.

Ha ekkora gubancok lennének két szomszédos és baráti ország kapcsolatában, akkor azt az egyezséget legalább harminchat évvel ezelőtt kötötték. Újra kéne ola-jozni. A telex arra való, hogy itt is ütök a billentyűt, meg ott is, és már itt is a helyjegy száma. Üssön bele a ménkű az egész vasútba! — gondoltam, és otthagytam. Kimenni már ki tudok, hazafelé legföljebb kitoloncolnak az országból. Vagy kéregetek az állomáson egy helyjegyre való dinárt.

Semmi baj nem történt. Ahogy a határt átléptük, megkérdeztem a kalauzt. Azt mondta, ők soha nem kerik, legföljebb a magyarok. Ha úgyis leszállok Kelebián, a fejem se fájjon miatta.

Azt hiszem, odaútra is egyedül nekem volt helyre szóló kis jegyem. Hogy ki ült azon a helyen, nem is tudom.

B. T. Horváth Dezső

Szegedi sikerek a Szőke Tisza nemzetközi társastáncversenyen

A papírforma érvényesült a Szőke Tisza nemzetközi társastáncversenyen Szegeden, a hét végén. Bár előző nap a rádióban (igen szimpatikusan) nyilatkoztak; nem a helyezéért, a tánc örömeért indulnak, a magyar bajnok páros, Oze László és Pálkök Lujza elsőprő fölénnyel nyerte mindkét kategóriát. Igaz, a standard fordulóban a szegedieknek komoly vetélytársuk akadt, az osztrák Helmut Hanke és Irene Altmann, ám latin táncukat már csupa első helyezési számmal díjazta a nemzetközi zsűri. A műkorcsolyához hasonló ugyanis a versenytánc értékelése: a jelzőlámpán kigyulladó szám nem pontokat, hanem helyezési javaslatot jelent. Így minél kevesebbet gyűjt, annál jobb helyen végez a táncos-pár.

Mint ilyenkor szokásos, ruhaköltemények parádéját is hozta a verseny (izgalmas lehet a hölgyeknek: csak a színen derül ki, a vetélytárs esetleg hasonló színű-fazonú toajettben pompáznak...). Ahol ruhák, ott divat: változik a táncmódi is, szemmel láthatóan. Eltűntek a klasszikus, fehér túlldagasztotta habruhák, helyettük a lágyan omló, dúsan gloknis harangszoknya a menő. A színek: a napi divathoz hasonlóan ide is be-tört az igen élénk neonsárga, zöld és rózsaszín. Akár tetőtől talpig marabutolból... Divat a 10 forintosnyi óriásflitter, s továbbra is a strassz (Irene Altmann csodaszép ruháján 1 ezer kövecskét számlált a műsorvezető). A latin-amerikai táncok öltözeke pedig egyre párányibb, már-már bikini-méretű; átlátszó túlldarabkák tartják össze a rafináltan szabott, csillogó-villogó „részleteket”.

Pénteken indult a program: Kecskeméten adtak gálaműsort a versenyzők. Másnap, szombaton, az egyéni bajnokságot rendezte meg a

Somogyi Károlyné felvételei

Tarolt az Óze—Pálkök páros

Tisza Volán a Sportcsarnokban, mely már 8. alkalommal színhelye a nemzetközi tánc sporteseménynek. Idén 5 ország 21 párosa vetélkedett.

Moldoványi Akos műsorvezető köszöntötte a résztvevőket, majd Sebők Imre, a Tisza Volán igazgatóhelyettese jutalmakat adott át a Savaria táncversenyen eredményesen szerepelt szegedieknek: Óze Lászlónak és Pálkök Lujzának mindkét kategória bajnoki címéért, Pálkök Lászlónak és Zsilák Zsuzsának a standard 6., Lengyel Zoltánnak és Joó Ágotának a 4. helyezéseért, valamint Halmai Attilának és Emhő Zsuzsannának a latin táncokban elért 2. és a standard 5. helyéért.

A szombati egyéni viadal tehát Ózeék dupla sikerével zárult, mögöttük szintén kétszeresen 2. a Hanke—Altmann duó. A standard táncok (angol és bécsi keringő, tangó, slow-fox, quick-step) további sorrendje: 3. Pálkök László—Zsilák

A versenyzők bevonulása a szegedi Sportcsarnokban

Zsuzsa, 4. Axel Wulf—Sabine Weinzierl (NSZK), 5. Halmai Attila—Emhő Zsuzsanna, 6. Lengyel Zoltán—Joó Ágota. A latin-amerikai forduló (szamba, rumba, cha-cha-cha, passo-doble, jive) a késő éjszakába nyúlt. Az egyik NSZK-beli kettős, nem értesülve arról, hogy továbbjutott, elmulasztotta a közép döntőt, ezért a pontozóbírák hosszúság tanakodás után az ismételést mellett döntöttek. Végeredményben: 3. Ties Wilckerling—Pia King (NSZK), 4. Halmai László—Emhő Zsuzsanna, 5. Fabrizio Ballarin—Cristina Ballarin (Olaszország), 6. Börcsök László—Szabó Mária, 7. Marino Spaccasassi—Federica Cocon (Olaszország).

Tegnap délután a nemzetek három-három párból álló csapatai mérkőztek. A végső sorrend: 1. Magyarország, 2. NSZK.

Este látványos gála-show koronázta a nemzetközi tánc hétvégét: a győztesek tartottak bemutatót, pantomim, break és néptáncműsor szórakoztatta a Sportcsarnok közönségét.

V. E.

Besurranás, lopás, betörés

Két ügy — közös vonásokkal. Az elkövetők mindkét esetben cigányok, akik nem dolgoztak, s a megélhetés biztosítása, vagy éppen a „balhé” kedvéért loptak. A rájuk jellemző módszerekkel „dolgoztak”: az első ügyben gyerek fölhasználásával besurranásos lopás, a másodikban ajtó-, vagy rácsbefeszítéses betörés van a számlán.

A 21 éves Farkas Sándor, s 19 éves felesége, Farkas Sándorné (Szeged, Galamb utca 17.) fiatalokként már volt büntetve. Szabadulásuk után sem állandó, sem alkalmi munkát nem végeztek, megélhetésüket bűncselekményekre alapozták. S mit követtek el? Szeged területének legkülönbözőbb pontjain besurrantak házak udvarára, vagy nyitva lévő lakásokba, s általában pénzt kerestek, de ha ékszer, ruhanemű, vagy akár élelmiszer akadt az útjukba, azt is elvitték. Sajnos jellemző a sértettek gondatlanságára, hogy a rövid időszak alatt tizenhatoszor tudtak ilyen módon lopást elkövetni Farkasék — két gyermekkorú társukat „földéítésre” használva.

Gyakran előfordult, hogy a bezáratlan lakásban mindjárt az előszoba- vagy konyhaasztalon pénztárcát találtak. Ebből persze a pénzt

mindig elvitték, összesen közel 25 ezer forintot. Ezenkívül 33 ezer forint értékű ékszert, és több mint 15 ezer forint értékű egyéb ingóságát loptak el.

A bíróság közveszélyes munkakerülés és több rendbeli lopás büntetésében mondta ki bűnösnek a Farkas házaspárt. Ezért az első rendű vádlott Farkas Sándort 1 évi szabadságvesztésre, s 2 évi közügyektől való eltiltásra ítélték. Feleségét, Farkas Sándornét — korábbi elítéltségére való tekintettel — 1 év 8 hónapi szabadságvesztéssel, s 2 évi közügyektől való eltiltással büntették.

Az ítélet jogerős.

A 17 éves K. Márton, s rokona, a korábban háromszor büntetett Sleisz Imre, 29 éves kisteleki lakos 1985 decemberétől 1986 márciusáig Kistelek, Balástya Csengele, Sándorfalva, Dóc, Szatymaz területén követett el betöréses lopást. Motorral járták a környéket, s ahol megálltak, ott valami történt. Az ajtót befeszítve betörték a kisteleki italtárbá, ahonnan cigarettát, italt vittek el, négyszáz forint értékben. Balástyára mentek később, ahol az ABC öltözőjébe hatoltak, s vittek el használati tárgyakat, a pénztárgép fiókjából pedig pénzt. A 106. számú italtolt

következett: az ablak védőrácsának lefeszítése után bemásztak, s italt vittek el. A sándorfalvi háztartási bolt utcai ablakának betörése után nem gyarapodott Sleiszék kasszája, mint ahogy az áfész tüzép-telepén a vaspánt és lakat lefeszítése után is csak kétszáz forinttal. Az ABC bejárati ajtajának betörése háromezer forinttal gazdagította őket. A szomszédos büféből egy üveg vermutot vittek el. Később a szaty-mazi áfész presszójából cigarettára, csokoládéra és rumra volt szükségük. A szomszédos étterem ablakát nyitva találták, onnan sem távoztak üres kézzel: 1200 forint volt a bevétel. A dóci vegyesboltban háromszáz forint váltópénzt találtak a betöréskor, majd — rácsfelfeszítés után — az italtoltban is hasonló összeget kasszíroztak. Az utolsó tett-hely nem hozott semmit a konyhára: a sándorfalvi általános iskolát feleslegesen túrták fel, értéket nem találtak.

A bíróság a fiatalok K. Mártont több rendbeli lopás büntette miatt 8 hónap, a többszörösen visszaeső Sleisz Imrét 2 évi szabadságvesztésre ítélte. Utóbbi három évre a közügyek gyakorlásától is eltiltotta.

Az ítélet jogerős.